

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Biztonságérzet.

Jel. 3: 17—18.

Nem igen szoktuk használni ezt a kifejezést, de tényleg úgy van, hogy az ember nem lehet el biztonságerzet nélkül. Ez a biztonságerzet az alvó lelkeknél talizmánokhoz, amulettekhez, különböző védszerekhez, sőt egyes állatokhoz is fűződhetik.

Az természetes, hogy az ember biztonságerzésre vágyik. De az nem, hogy olyan helyen keresi, ahol tisztátalan és tökéletlen a kielégülés. „Az Úr az én pásztorom” mondja a zsoltáriró és ezzel teljes biztonságerzetre tett szert egyszersmindenkorra. Jézusból is csak úgy árad mindaz, ami a biztonságerzés utáni éhezést és szomjúhozást lecsillapítja. Boldog, aki Nála talál meg ebben a tekintetben is mindent s Általa az Atyánál.

Van azonban hamis biztonságerzés Jézus közelében is. Van, akinél már nem az a baj, hogy talizmánokat hord a nyakában, hanem az, hogy nem engedelmes azzal szemben, Akire egyébként gondjait, jövőjét, üdvét és mindenét bízta. Azok, akik az Úr Jézusra hivatkoznak, de az Ő akaratát nem tudakolják! Hogy valami tetszik-e, vagy nem tetszik Néki, azzal nem törődnek. Mily nagyot fognak csalódní, ha egyszer azt hallják: „Nem ismerlek titeket, távozzatok, ti gonosztevők.” Biztonságerzésük egyszerre ledől, mint a Babel tornya és maga alá temeti őket.

A hamis biztonságerzés egykedvűségbe, majd közönybe megy át. Milyen egykedvűség lett úrrá a tanítványokon az utolsó vacsora estéjén! Azi gondolták, hogy a kereszt nem komoly szó Jézus ajakán s ők anélkül is megváltottak lesznek. Ez a hamis biztonságerzés ma is jóllakottá teszi a szívet. Nincs éhség az Íge, imádság, lelki közöség s az Úr büntörlő s szentségben megőrző vére után. Azt mondd: „Gazdag vagyok és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem.” Újból elhomályosodnak a szemek. Nincs az egymásután következő napoknak semmi belső, lelki programja. Talán még dolgozol bizonyos munkamezőkön s ez növeli hamis biztonságerzésed, de az Úr nem végezheti művét tebenned. Tudod, mi ment meg e veszedelmekből? Ha minden békesség mellett, melyet az Úr ad, folyton függésben tudod magadat a Szenttől. És ez a függés az a félelem, melyre Pál apostol int, hogy benne vidd végbe üdvösségedet! G. A.

Tíz nap.

Lőn pedig tíz nap múlva, hogy „L szóla az Úr Jeremiásnak.” (Jer. 42:7.) Mi történt ezt a tíz napot megelőzőleg? Izrael népe súlyosan magára nehezedni érezte az Úr kezét. A háború, a fogság megfogyasztotta a népet, csak egy kicsiny maradék volt belőle, s az is nehéz helyzetben volt. Ekkor megjelennek a nép képviselői Jeremiás előtt, s megalázva magokat, arra kéri, hogy könyörögjön érettek az Urnak, hogy jelentse meg nekik az Ur az utat, amelyen járjanak. Jeremiás elfogadja a megbízatást, könyörögni fog a népért. Biztosak lehetünk benne, hogy az elvállalt feladat beteljesítését azonnal megkezdette.

S vajjon felel-e neki az Úr is azonnal? Nem, tíz nap múlva jön meg a felelet. Micsoda tíz nap lehetett ez? Aki belé tud egy kissé tekinteni Jeremiás lelkébe, az ő próféta könyvének és síralmainak betűin át, az valamennyire elképzelheti. A porig való megalázkodás, a szüntelenül való kiáltás, az Úr ígéreteibe való fogódzás, az éjjel-nappal való tusakodás tíz napja lehetett ez. Egy olyan embernek az imádkozása, aki igazán komolyan vette az imádkozást, akinek számára az imádkozás nemcsak egy kis lelki megpihenésnek, vagy felüdülésnek a keresése volt, hanem munka és harc, de olyan munka és olyan harc, amelyekről tudta, hogy nem hiábavalók. Ez a tudat tette türelmessé, kitartóvá, fáradhatatlanná, erőssé. Ha késik is a felelet, de meg kell jönnie, meg fog jönni, s akármit tartalmaz is, az lesz az igazság, az lesz a kegyelem, mert az igazságos és kegyelmes Isten felelete lesz. S Jeremiás nem szünt meg imádkozni, míg meg nem jött a felelet, s ha tíz nap helyett, tíz év múlva jött volna meg, akkor sem szünt volna meg.

De az Úr kegyelmes, nem váratna hű szolgáját tíz napnál tovább. Az az imádság, mely kész lett volna bármily sokáig kitaranni, tíz nap múlva megkapta a feleletet.

Mikor telik le a mi tíz napunk? Valjon az Úr ma szigorúbb, keményebb az Ő szolgálóihoz, mint régen? Nem, ma még jobban ragyog az Ő kegyelme a golgothai keresztfáról, hanem a mi imádságunk bágyadt, erőtelen, fölemelt kezeink könnyen lelankadnak, szívünkben nem ég úgy a hit és a szeretet, mint a Jeremiáséban. Mikor tanulunk meg így imádkozni, mint Jeremiás?

Vargha Gyuláné.

Nem az én útaim a te útaid.

Margit már kora gyermekségétől kezdve az u. n. különös, vén gyermekek sorába tartozott. Soha sem tudta beleélni magát abba a körbe, hova a többi gyermekek hívták s ahol ők oly gondtalanul tudtak eljátszadozni egymásközt. Később azután már nemcsak hogy nem hívták, hanem egyenesen kerülték Margitot, hisz vidám kis társaságuk hangulatát mindig csak megzavarta. Ez Margit érzékeny lelke is észrevette s mindinkább visszavonultabb, zárkózottabb lett. Szívesebben kereste a magányt, hol egyedül lehetett gondolataival, keserveivel s nyugodtan elsírhatta bánatát az előtt, Aki senki elől nem zárja el magát, ki szíve szomorúságával Őhöz fordul. Ilyen magányos perceiben azután sokszor kérte a jó Istent, lehessen ő is oly gondtalan, boldog gyermek, mint a többi, hiszen oly nagyon vágyik erre ő is.

Közben teltek, múltak az évek, sok keserűséggel, kevés örömmel Margit számára, kinek, mint felnőtt lánynak, jövője biztosításáról kellett gondoskodnia. Gyógyszerész nő sze-

retett volna lenni, az ő szemében ez látszott a legideálisabb kerésetforrásnak s úgy érezte, illetőleg azt gondolta, hogy ő így fogja megszerezni rég óhajtott boldog, nyugodt megelégedett életét. De ez csak az ő gondolata volt; az Úr azonban másképp látta jónak sorsa intézését. Annyi sok akadályt, nehézséget gördített terve keresztülvitele elé, hogy végén belátta Margit, hogy hiába dacol sorsa ellen. Érezte, hogy számára onnan felülről valami egészen más életcél tüzetett ki; valami új, előtte még ismeretlen életút jelöltetett meg számára. Hogy mi lesz az, biztosan még nem tudta, csak egy lett előtte mind világosabb: el, el innen ebből a légkörből, mert ez csak vesztét okozza. Valami nagy változásnak kell történnie élete folyásában!

És a nagy változás tényleg meg is történt! Az Úr csodálatosan belenyúlt életébe! Lelkének hosszas küzdelmei után meg kellett látnia, hogy az Úr mily kegyelmesen meghallgatta régi óhaját: boldoggá tette őt. Az Úr lelke indíttatásának engedve, alkalmá nyílt megismerni a diakonisszák életét. Ekkor régen elkölt, elrejtett óhaja felelevenedett: az Úr szolgálatának szentelt életet élni! S most már tudta, mit kell tennie: Megismerve az Urat, az Ő szolgálóleányai közé lépett s napról-napra boldogabban tapasztalta meg, hogy az Úr útai mily csodálatosak, mellyel őt mind közelebb vonta magához. Élete azóta is mind nyugodtabb, boldogabb s most már ő is együtt vallja sok ajakkal, hogy az Úrnál lehetséges teljes öröm, tökéletes s mindegyre növekvő boldogság! Nem vágyol te is eljutni e tapasztalathoz? Csak tőled függ ennek sikere.

B. O. d. t.

Esteli imádság.

Kullman Kitty.

Úr Jézus jöjj! Leszállt az este;
Ágyamhoz ülj, mintl rendesen,
S kezed, mit értem átszegeztek,
Tedd homlokomra csendesen.

Érintésedtől hadd ömöljön
Lelkembe égi béke át,
Hogy elsimuljon, rendbe jöjjön
Minden, mi néked ellenállt.

Igen, Te lelkem mélyit látod.
Tudod, ma is mit vétekezém,
De jól tudom, hogy megbocsátod;
Ur Jézus jöjj! — Szeretlek én!

Ford.: Vargha Gy.-né.

Ismeretlen, elköltözött.

Egy nagyváros népes utcájában kereste a levélhordó S. urat. Már két házban nem találta és rosszkedvűen ment be a harmadikba. Egy szembejövő asszonytól megkérdezte: „Nem lakik itt S. úr?“ „S. úr? Igen, itt lakott, de elköltözött. Ismeretlen helyre távozott, — nem hagyta hátra a címét.“ A háznak egy másik lakója bólogatva hagyta helyben: „Igen, elköltözött, meghalt, ismeretlen.“ A levélhordó gépiesen fogta a levelet, megfordította és hátlapjára minden gondolkozás nélkül ráírta: „Meghalt, elköltözött, címet nem hagyott hátra.“ Zsebredugta a levelet és mint kézbesíthetetlenlét visszavitte a postára. Ott kezébe került egy magasabbrangú tisztviselőnek, aki elolvasta a furcsa felírást és azt mondta a fiatal levélhordónak: „Maga hagyott volna hátra címet, ha meghalt és elköltözött volna?“ Este, mikor lefeküdt, eszébe jutott ez a megjegyzés. „Valóban — halott — elköltözött — címet nem hagyott hátra!“ — ismételte néhányszor. „És ha néked ma el kellene költözöd ebből a világ-

ból, tudnád-e, hová vinne utad, tudnád-e címet adni hozzátartozóidnak arról a helyről, ahol megtalálhatnának téged újra?” Borzasztó küzdelem indult meg lelkében. Szemeit kerülte az álom. Tagjai reszkettek és szívében ezt a hangot hallotta: Nem, nem tudnád címet adni nékik, mert hiszen nem tudod, hová kerülsz, ha el kell majd hagynod ezt a földi életet. — Úgy érezte, mintha egy ismeretlen kéz megragadná és térdre kényszerítené. Most csodálatos dolog történt: Meglátta, hogy az Ur Jézus néki Megváltója. Bűnbocsánatot talált, Istentől kegyelmet kapott és üdvbizonyosságot nyert. Most már tudta, hogy hova fog menni.

Te tudod-e már, hová fogsz költözni, ha el kell hagynod majd ezt a földet?

Isten uja.

A sidney-i temetőben, egy szép fügefafa nőtt egy siron. Ez a fa Isten élő és hatalmas bizonyosságtétele. Az az ember, akinek a csontjai itt nyugosznak, úgy akart meghalni, ahogy élt, istentelenül. Hozzátartozóinak minden kérése, könyörgése hiábavaló volt. „Hagyjatok békében” — felelte, akármit mondtunk, — „nincs Isten, és nincs örökkévalóság.” Mikor tovább kérlelték, hogy valija be bűneit Istennek, gúnyosan így szólt: „Tudjátok mit, ha meghaltam, tegyetek egy száraz fűgét a szájamba, ha ez kihajt és rugyezik, akkor higgyetek tovább is abban, hogy van Isten és van feltámadás!”

A férfi meghalt még aznap, anélkül, hogy kérte volna bűneinek a bocsánatát. Hozzátartozói teljesítették az istentagadó szörnyű óhaját. Nemsokkal halála után, egy pompás márvány-emléket is emeltek a sirján. Néhány év múlva észrevették, hogy

a holttest feje fölé állított szobor emelkedni kezd és a földből egy szép kis fügefafa kezd előbújni, ami évek múlva szép terebélyes fává fejlődött.

Ez volt Isten felelete az istenkáromló szavaira.

Hányszor mondják a Biblia gúnyolói is: „hogyha a Biblia Istene tényleg van, miért nem felel nekem? Gúnyoltam, káromoltam őt, ha volna már rég lesújtott volna reám.” — Vajjon a hold felel-e a holdvilágos éjszakán vonító kutyának? Vajjon megállítja-e a kutyavonítást a holdat felséges, fényes útján? Tovább világít szelid fényével és száz és száz magányos éjjeli vándor hálás szelid fényéért. Csak néha sújt le Isten egy ilyen merész káromlóra, hogy az istentelenek lássák és ne lehessen számukra mentség az ítélet napján.

A fecskék iskolájában.

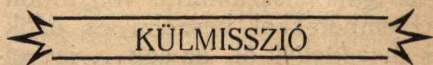
A nap ragyogóan sütött alá az égről, széjjel hintve éltető sugarait az egész földön. Kórházunk ablakain is barátságosan mosolygott be egy-egy fénylő nap-sugár, biztatva, üdítve a megfáradt, beteg embereket. Egy kis fecskecs család is lakott a közelünkben, kedves csicsergésükkel beszéltek Isten jóságáról. Akinek gondja van az erdők liliomaira, az égnek madárkáira is. Egy szép napon kiszállt a fészekből a kicsi fióka, hogy megpróbálja a maga gyöngeszárnyacskáit, elbírja-e őt hordozni. Lassan ment a tanulás, csak a szomszéd faágacskára szállt, vagy a legközelebbi sürgönydróton pihent meg, de hovatovább mind bátrabb, mind merészebb lett a mi kis madarunk. Így történt azután, hogy röptében betévedt a kórterem nyitott ablakán s csak mikor újra ki akart repülni, vette észre, hogy

fogva van, nincs kivezető út. Hogyan történt ez? úgy, hogy a kis madár magasabbra szállt, mint ahol az ablak nyitva volt s mindég csak a csukott felsőtábláknak repült. Kétségbeesve repdesett ide s tova, újra meg újra megkisérelve a szabadulást, de bár az ablakon keresztül látta a bólogató fákat s röpökdő társait, ő egyre jobban érezte fogsága nyomorúságát és csüggedten ült fel a mennyezet alatt kinyúló vasrúdra. De egyszer csak mi történt? Két fecske szállt be újra az ablakon, nyilván a szülői voltak s körülrepülve a körteremben, keresték a kis elveszetet. Hangos csicsérgés követte a találkozást, mintha csak feddették, dorgálták volna a mi kis mada-runkat, azután kirepült az egyik, majd a másik is az ablakon, mutatva az utat a szabaduláshoz. A kis fecske is újra felbátorodva repült az ablak felé, de mert nem szállt le elég mélyre, megint csak a zárt ablakok állták el az útját. Megható volt látni a két öreg fecskepár fáradhatatlan buzgóságát, hogy megmentésük a kis vigyázatlant és a helyes útra vezessék, újra meg újra beropültek, meg megint kiszálltak a nyitott ablakon, mutatva az utat a kis fogolynak. Hosszas fáradság után végre lejjebb szállt ő is, így azután ujjongó szívvel repült vissza a boldog szabadságba.

De sokat is mondott nékem ez a kis történet! Hányszor vagyunk mi is úgy, hogy eltévesztjük az utat, azután ijedten keressük a szabadulást, de csak csüggedten, fáradtan térünk vissza a zárt ablakoktól. Látjuk ugyan mintegy ablakon át a szabadság dicsőségét, kívánjuk is azt fellelte igen, de nincs bennünk annyi alázatosság, hogy alább szálljunk, csak a magunk erejével és bölcsességével

akarjuk elérni azt. Pedig az Úr is az Ő szent Lelkével hogy segítene rajtunk, először megfedd balgatóságunkért, de azután megmutatja, hogy kell alászállni, tanít az alázatosság és engedelmesség útjára, amelyen át biztosan elérjük a kívánt célt, a drága szabadságot, de mi is oly nehézkes tanulók vagyunk, alászállni, nem, ez nem megy könnyen, inkább újra meg újra megpróbáljuk a saját erőnket, míg végre kimerülten, fáradtan om-lunk össze Előtte, hogy Ő karjaiba vehessen és kivihessen a drága szabadságra. De mennyi idővesztés és erőpazarlás ez! Milyen könnyű volna a boldog szárnyalásunk, ha egyszer igazán, őszintén alászállanánk, hogy az Úr Jézus lehetne igazán nagy az életünkben, akkor Ő megőrizne a tévedésektől is és Ő hordozna minket sasszárnyakon.

H. M. d. t.

Kényszervárakozás.

Beékelve zsidók és arabul beszélő mohamedánok közé ültem, — írja Götte Lina darani (Egyiptom) misszionáriusnő — amikor Haifába szabadságra utaztam. Keresztülment a kalauz és közvetlenül utána az ellenőr a vasúti kocsin. Amikor a jegyemet odaadtam, összedugták a fejüket, hosszasan tanácskoztak majd sajnálkozva szemléltek engem, végre megszólalt az egyik: „Ha Haifába akar menni, akkor át kellett volna szállnia.” Ezt nekem senki sem mondta és így nem teheltem mást, mint összeszedtem a holmit és leszálltam a legközelebbi állomáson, hogy megvárom a vonatot és azon a kis darabon visszafelé utazzam. Amint kiszálltam, rögtön egy kíváncsi csoport vett

körül. Látszólag nem voltak hozzá- szokva azon az állomáson európai csomaggal látni. Kissé megijedtem, amikor mellettem egy résztvevő hang azt sultogta: „Őt és félóráig kell várnia.” Szétnéztem. Az állomá- si épület deszkabódé volt, ami három részből állott: az állomás- főnök szobájából, a várószobából és a vasúti alkalmazottak szobá- jából. Be akartam menni a váró- szobába, de a barátságos kinézésű állomásfőnök elém jött, elvette a csomagomat és megkérdezte, hogy Haifába megyek-e? Igenlő vála- szomra az arca felragyogott és meg- kérdezte, hogy: „A missziói házba?” Bevitte a csomagomat a szobájába és az asz falán helyet csinált, hogy a hosszú várakozási idő alatt ír- hassak. Meglepett, hogy ez az idegen ember ilyen barátságosan fogadott.

„Egyszer ismertem egy misszi- onáriust” — mondta élénken — „az igazi misszionárius volt, tudott az emberekkel beszélni és azok is megértették őt, az sok... izével dolgozott.” „Mit ért az alatt, hogy sok „izével”?” — kérdeztem. — „Óh” — felelte — „a papok és misszionáriusok rendszerint úgy dolgoznak, hogy beköltöznek egy városba, azután ott laknak és dol- goznak együtt sokan, a falukba meg nem jön senki, ott nem hal- lanak az Úr Jézusról. Az a misz- szionárius nem ült le egy helyen hanem hol itt, hol ott láthatta az ember a munkájának a nyomait. Az én anyám házában is tartott többször bibliaórát. Egyszer azután ez az Enderlin nevű misszionárius visszament Asszuánba és akkor mindnyájan nagyon szomorkod- tunk.”

„Enderlin misszionárius urat én is ismerem” — mondtam örömmel „egy misszióban dolgozunk és ő most is sokat jár a falunkba.” Ennek ő is nagyon örült és hálásan beszélt

arról az időről, amit a syriai árva- házban töltött.

„Egész kicsi voltam” — amikor odakerültem — mondta. „Tizen- hármán voltunk testvérek és görög katolikusok voltunk. Az anyám elment egyszer egy összejövételre, ott megismerte az Úr Jézust és Isten Igéje drága kincs lett a szá- mára. Nem sokkal később meghalt apám és 10 testvérem. Az anyám- nak nagyon sokat kellett dolgoznia. De most azt szeretném, hogy jó dolga legyen. A keresetem nagy részét neki adom, egy részén a húgomat tanítatom és ami meg- marad, az elég nekem.” A szeme ragyogásán látszott, hogy hogy szereti az anyját.

Az én barátságos állomásfő- nököm ebédről is gondoskodott a számomra. Örömmel fogadtam el, mert azon a vidéken semmit sem lehetett venni. Hussal töltött, hagy- mával és borssal ízesített ugorkát, tojást, teát és gyümölcsöt kaptam. Minden ott készült a deszkabódé- ban. Amikor megköszöntem, barát- ságosan csak ennyit mondott: „Kötelességem volt.”

Ez az állomásfőnök egyike volt azoknak, akik Isten és az Úr Jézus után vágyódnak és neki akarnak szolgálni.

Azután még a falut is meg- néztem és ez az 5 1/2 órás kényszer- tartózkodás szinte elrepült. Hálás voltam, hogy belepillantottam ennek a modern civilizációtól olyan messze levő falunak az életébe.

Az amerikai Armstrong generá- lis végrendeletében a következő sorok olvashatók: „Az imádság a legnagyobb erő a világon. Az én imádságaim gyengék és erőtlenek voltak, az életem ingadozó, de mégis a legjobb az életemben az imádság volt”.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Okt. 16. Ész. 40 : 12—24. Máté 7 : 1—12. Isten nagysága, s az ember kicsinyisége vannak ezekben az igékben egymással szembeállítva. Minden gondolkodó embernek el kell ismernie, hogy az igének teljesen igazsága van. S csodálatosképpen a párányi, tehetetlen ember mégis megtagadja az engedelmséget a hatalmas Istennel szemben, s büszkén föl meri emelni a fejét és lázadó szívét ellene. S ha nyugtalanítaná az Isten nagysága, akkor egyszerűen megtagadja Istent és bálványokat állít föl magának, amelyekkel aztán könnyen elbánik, mert a bálvány még a tehetetlen emberről is tehetőlenebb.

Okt. 17. Ész. 40 : 25—31. Máté 7 : 13—29. Isten nagysága és ereje csak a kevély, önhitt ember számára rettentő, csak az igyekszik menekülni előle. Az alázatos ember számára nagy vigasztalás, amelyet megtalálhat minden bajában, szenvedésében, küzdelmében. Hány ember csüggedező hitét, megfáradt lelkét, testi és lelki gyengeségét gyógyították meg már azok a drága igék, amelyeket itt a próféta ajkaira ad az örökkévaló, nagy, erős, irtalmatlan kegyelmes Isten! De ennek a gyógyításnak elfogadására hit és bizalom szükséges; ez az a kéz, amellyel Isten drága ajándékát, az Ő megsegítő, fölemelő kegyelmét megragadhatjuk és magunkévá tehetjük. Boldog, aki ezt már tapasztalta és újra meg újra tapasztalja.

Okt. 18. Ész. 41 : 1—10. Máté 10 : 1—15. Mikor ezek az igék először elhangzottak, akkor még csak egyetlen nép volt, amelyhez intézve lehettek, Izrael népe, amelynek az élő Isten magát kijelentette. A többi nép még a pogányság sötéttségében ült, bálványokat kovácsolva magának. Pedig tulajdonképpen a pogány népek fölött is ott virrasztott Isten Lelke, várva az időt, amikor elküldheti hozzájuk követeit. De előbb a választott népnek kellett elkészíttetnie, s őh, milyen gyöngéd szeretettel szól hozzá az Atya, hogy bátorítsa, biztassa, nagy feladatára nevelje és elkészítse. Ha engedelmes lett volna ez a nép, mint egykor ősapja, Ábrahám volt, akikt Isten a maga barátjának nevezhetett, milyen felségesség megbízalás várt volna rá!

Okt. 19. Ész. 41 : 11—20. Máté 10 : 16—33. Istennek „Meváltó” neve már itt, az ótestamentumban fölmerül. Isten szent Lelke már itt ráirányítja az ember tekintetét arra, hogy milyen nyomorult, tehetetlen, meny-

nyire nem tud önmagán segíteni, testileg és lelkileg el kellene epednie a szomjúságtól, ha Isten közbe nem lép, meg nem váltja, meg nem menti. Az isteni megváltásnak, s az ezáltal való teljes megújulásnak a képe már az ótestamentumi Izrael népének történetén végigvonul, míg aztán valósággá nem lesz a testben megjelent, keresztre feszített Megváltóban. Az előre vetett sugarak Őréa, az eljövendőre mutatnak. De mikor teljes fényében feljött a megváltás napja, Izrael népe vak volt és nem ismerte meg Őt.

Okt. 20. Ész. 42 : 1—12. Péld. 2 : 1—8. Az eljövendő Megváltó képének egyik vonását rajzolja itt elénk az ihletett próféta: csendes alázatosságát, amely nem föl-tünni igyekszik, hanem az irtalmasság cselekedetei által munkálkodik. Az Úr Jézus maga mutat rá erre az Őréa vonatkozó próféciára, mikor sokakon végzett gyógyító, tisztító munkát, de nem akarta, hogy az embereket a csodák káprázatlanság el, s odaálljanak az Őt bámulók közé, anélkül, hogy szívüket igazán neki adták volna. (Máté 12 : 15—21.) Jézus ma sem bámulókat és csodálókat keres, hanem alázatosszívű, hűséges és engedelmes tanítványokat.

Okt. 21. Máté 22 : 1—14. Ef. 5 : 15—21. Ján. 15 : 1—8. Róm. 14 : 1—9. Nagyon fontos kérdés számunkra az életben az, hogy tudjuk kihasználni az alkalmakat, s nagyon fontos ez az Isten országára szempontjából is. Isten készít számunkra alkalmakat, amikor bizonyosságot tehetünk, amikor másokon segíthetünk, amikor bölcseséggel és szeretettel szolgálhatunk neki és terjeszthetjük az Ő országát. Fölismerjük, megragadjuk, kihasználjuk-e ezeket az alkalmakat? Vagy pedig figyelmen kívül, henyén, gyáván elszalasztjuk őket? Mérheteretlen lelki haszon származhatik az előbbiből, mérhetetlen kár és veszteség az utóbbiból.

Okt. 22. Zsolt. 31. Máté 10 : 34—42. A zoltáríró is tapasztalta már, hogy Isten megváltó Isten azok számára, akik lelköket az Ő kezére bizzák. Sok szenvedésen, üldözletésen, háborúságon ment keresztül, de tudta, hogy Isten mindebből megzabadija. Mily jó a szorongatás napjaiban az Úr orcájának rejtekébe menekülni, s tapasztalni az Ő megőrző kegyelmét. Mily világossá lesz az Úr orcája azok előtt,

akik reá, mint Megfeszítetre és Feltámadásra tekinthetnek. A zsolttáríró még csak várta ezt az Urat, mihozzánk már elérkezett, reá tekintünk-e?

Okt. 23. És. 43: 1—11. Máté 11: 1—15.
A legnagyobb szeretet hangzik ki ezekből a szavakból, olyan szeretet, amely megöriz, megvált, áldozatot hoz, újjá terem, egyszerű: isteni szeretet. Milyennek kellett volna lennie a visszhangnak erre a szózatra, annak a népek részéről, amelyet ez a szeretet hordozott? Nem kellett volna meglátnia és hirdetni, hogy valóban nincs Isten az egy igaz Istenen kívül, s nincs más szabadtól? S mit cselekedett ez a nép a nagy Szabadtóval?

Okt. 24. És. 43: 12—25. Máté 11: 16-30.
Izraelnek lett volna miről megemlékeznie akkor is, ha a régi dolgokról gondolkozott volna. Eszébe juthatott volna, hogy miként szabadtotta ki az Ur Egyiptomból, hogy hordozta a pusztában, s hogy vitte be az ígért földére. De az Ur arra inti, hogy ne gondolkozzék a régiokról, mert Ő még nagyobb dolgokat akar cselekedni ezután. Így van ez a mi életünkben is. Ha a múltira gondolunk is, ezer okunk van a hálaadásra, de még jobb előre tekinteni, mert ha hiszünk és engedelmeskedünk, az Ur még nagyobb dolgokat fog cselekedni velünk is.

Okt. 25. És. 44: 1—8, 21—23. Máté 13: 1—17. Az Ur újra meg újra Megváltónak nevezi magát, de az ó-testamentumban még csak Izrael Megváltójának. Ez a nép volt az, melyet elsősorban is a magáévá tett, áldásaival elárasztott, a maga számára nevelt, hogy legyen neki biznyságtévője, követe, aki által eljuttathatja az Ő ismeretét a többi népekhez is. Izrael méltatlannak bizonyult erre a nagy feladatra, s mikor a Megváltó Isten alászállott a mennyből, testben is megjelent, ekkor elvette Őt, s ő maga is elvettetett. De nekünk, akik felvétettünk helyette, nem kell-e annál nagyobb hódolattal és imádással leborulnunk ez előtt a nagy Megváltó előtt?

Okt. 26. És. 45: 11—25. Máté 13: 18-33.
Az újra meg újra hűtlenné váló Izraelnek újra meg újra felhangzik a biztató hívás és ígért. Amíg csak a legcsekélyebb remény volt ennek a népek a megtéréséhez, addig az Ur nem vetette el. S mikor a rejtetes bűn, az Ur keresztrefeszítése mégis az elvettetést vonta maga után, Isten, akinek elhívása megbánhatatlan (Róm. 31: 29.) akkor is fenntartotta ígértét a távoli jövőre nézve. Elfog jönni az idő, amikor az Úrban igazul meg és dicsekszik Izraelnek egész magva.

Okt. 27. És. 48: 1-11. II. Sám. 7: 17-29.
A kemény vasnak tűzben kell megpuhít-

atnia, a kemény szíveket is dorgálás, fenytetés, büntetés által kell az Úrnak formálnia, nevelnie. Nem jobb volna-e, ha az emberi lelkek szeliden és alázatosan engednének a szerető szívű, irgalmas és kegyelmes Istennek? S mégis, ma is, ezredévek tapasztalatai után is fölemelt fejjel áll a keménynyakú ember, s kihívja maga ellen a haragos Isten büntető ostorát. Nem kellene ennek így lennie!

Okt. 28. Ján. 4: 47—54. Ef. 6: 10—16. Márk 10: 13—16. Ef. 6: 1—9. Sokan ezt hiszik, hogy a gyermekek teljesen ártatlanok, pedig ez tévedés, mert azokban is benne van a bűnnek magva, s nagyon hamarosan megmutalja a maga gyümölcsseit. Az is tévedés, hogy a felnőtt embertől azt kívánja, hogy mindenben olyan legyen, mint a gyermek, pedig hiszen ez lehetetlen. Ha jól megfigyeljük az ígét, láthatjuk, hogy arról van szó, hogy a gyermek milyen álláspontot foglal el Isten országával szemben. S ebben kell hozzá hasonlónak lenni a felnőtt embernek, mert Isten országának dolgaiban ő is épen olyan tudatlan, mint a gyermek, csak el kell ezt ismernie.

Okt. 29. Zsolt. 33. Máté 13: 34—52.
Félelmetes és retentő az Ur azok számára, akik neki ellenszegülnek, de megmentő szabadtó, megörző Atya azok számára, akik benne bíznak és neki engedelmeskednek. Boldog nép az, amelynek Ő az Istene, annak van oka vígadni és hálákat adni.

Okt. 30. És. 48: 12-22. Máté 15: 1-20.
Lelkünk békessége attól függ, hogy mennyire engedelmeskedünk az Úrnak. Mivel az Ő akarata szent és tökéletes, ennek az akaratnak teljesítése csak örömet, boldogságot, békességet adhat az emberi szívnek. S mivel az embernek akarata és minden gondolata meg van fertőzve a bűn által, ennek az akaratnak a keresztülvitele csak bánatot, boldogtalanságot, békétlenséget eredményezhet. Kell-e sokat gondolkoznunk azon, hogy melyik akaratot válasszuk, melyiknek engedünk?

Okt. 31. Máté 5: 1—12. Gal. 5: 1—15. Ján. 2: 13—17. I. Kor. 3: 11—23. Az Ur Jézus templomtisztító cselekedetének megújulást látjuk a reformátorok bátor, hősiességében. Adjunk halát Istennek, hogy véghezvitte hű szolgálói által ezt a munkát, s azért is, hogy mi ennek a megtisztított egyháznak lehetünk tagjai. De ne felejtjük, hogy az egyház reformációja az nem egy teljesen befejezett munka, hanem annak folyvást folynia kell, mi általunk is, olyan módon, hogy az egyház minden tagja engedje magát az Úrnak Lelke által megtisztítani és reformáltatni. Vargha Gyuláné.